

важливе для себе. По сигналу керівника кожен учасник передає свій малюнок партнеру, який сидить зліва, і одержує малюнок від партнера праворуч. Вправа продовжується до того часу, поки до кожного учасника не дійде той малюнок, який він розпочав. Керівник пропонує усвідомити почуття, які виникли в процесі роботи та обговорити свої враження в групі. Внаслідок такої арт-терапевтичної роботи створюються додаткові можливості для внутрішньоособистісної комунікації, перехід членів групи на глибші рівні взаємодії з виявом внутрішніх (зокрема неусвідомлюваних) механізмів організації поведінки, відбувається звільнення від упродовжених домінуючою культурою і ідеологією партнерів поведінки й засвоєння тих ролей, що більше відповідають їхній глибинній природі, потребам і напрямкам розвитку [2].

Таким чином ми бачимо, що артотерапія є ефективним методом оздоровлення, гармонізації розвитку особистості і потребує посилюючого використання і дослідження у соціально-педагогічній діяльності.

Список використаних джерел

1. Коваль, Л. Г. Соціальна педагогіка. – К. : ІЗМН, 1997. – С. 26-29.
2. Наказ Міністерства праці та соціальної політики України № 48 від 13.02.2007 «Про затвердження Типового положення про центр соціальної реабілітації дітей-інвалідів» : [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0201-07>
3. Сизова, А. В. Арт-терапия как направление психолого-педагогической помощи детям с проблемами в развитии / А. В. Сизова // *Коррекционная педагогика*. – 2005. – № 3. – С. 76-79.
4. Немкова, К. С. Реабілітація дітей-інвалідів / К. С. Немкова // *Психолог*. – 2002. – Вип. 14(14). – С. 27-28.
5. Акатов, И. Л. Социальная реабилитация детей с ограниченными возможностями здоровья / И. Л. Акатов. – М. : Гуманит. изд. центр ВЛАДОС, 2003. – 368 с.

Марушак О.А., к.ю.н., викладач,

Горбій К., студентка 5 курсу, юридичний факультет

Чернігівський національний технологічний університет (м. Чернігів, Україна)

alexandr_mrs@ukr.net

ПРОБЛЕМИ ПОДВІЙНОГО ГРОМАДЯНСТВА В УКРАЇНІ

В сучасних умовах, враховуючи багатоетнічність і мультикультурність, значну кількість суміжних кордонів та глобалізаційні процеси які відбуваються у світі, учасником яких є Україна, одним з найбільш гострих та дискусійних питань у нашій державі – є питання подвійного громадянства.

Останнім часом проблема подвійного громадянства набула для України особливої гостроти. Кількість осіб, які використовують два і більше паспортів, з кожним роком збільшується та обчислюється сьогодні тисячами.

Біпатриди – люди з подвійним громадянством. Українським законодавством передбачено лише громадянство України, правила та підстави його набуття та втрати. Подвійне громадянство не передбачено ні Конституцією України, ні її законами, тому для громадян України воно є незаконним.

Можна виділити такі основні причини виникнення подвійного громадянства:

1) зіткнення законів, що базуються на комбінації принципів «права землі» (особа здобуває громадянство тієї держави, на території якої вона народилася) і «права крові» (особа набуває громадянство своїх батьків, незалежно від місця свого народження) (наприклад, Чилі -Україна);

2) питання щодо натуралізації особи з втратою нею попереднього громадянства, тобто якщо законодавство країни, громадянство якої набуває індивід, не вимагає відмови від попереднього (Іспанія - Росія, Ізраїль - Україна);

3) внаслідок шлюбу жінки з іноземцем, якщо законодавство її країни зберігає за нею громадянство, а законодавство країни чоловіка автоматично надає їй своє громадянство (США - Іспанія, ФРН - Ліберія);

4) укладення міжнародних договорів, що сприяють виникненню подвійного громадянства;

5) свідомої діяльності законодавця.

Інститут подвійного громадянства запроваджений у багатьох європейських країнах. Багато з цих країн є географічними сусідами України (Угорщина, Румунія). Практика застосування подвійного громадянства в Україні запроваджувалося ще з початку 90-х років минулого століття, хоча Конституція України визначає в Україні єдине громадянство. На сьогоднішній день багато етнічних угорців, румунів, росіян прийняло подвійне громадянство.

Закон України «Про громадянство» в редакції від 18 січня 2001 р. містить спотворене тлумачення принципу єдиного громадянства, проголошеного Конституцією України. На думку науковців, суть цього принципу полягає в тому, що громадянин України не може одночасно мати громадянство іншої держави [1, с. 99]. Проте закон пояснює його так: єдине громадянство - це громадянство держави Україна, що виключає можливість існування громадянства адміністративно-територіальних одиниць України. Якщо громадянин України набув громадянство (підданство) іншої держави або держав, то у правових відносинах з Україною він визнається лише громадянином України. Якщо іноземець набув громадянство України, то у правових відносинах з Україною він визнається лише громадянином України.

Відповідно до статті 2 Закону України «Про громадянство України» у разі, якщо громадянин України набув громадянства іншої держави або держав, то у правових відносинах з Україною він визнається лише громадянином України [2].

Прихильники подвійного громадянства обґрунтовують позитивний вплив цього інституту тим, що він дасть можливість об'єднати українців усього світу, сприятиме євроінтеграції України, поліпшить правовий і соціальний захист громадян України за кордоном [3, с. 297].

Проблема подвійного громадянства на сьогодні набула особливої гостроти: з кожним днем збільшується кількість осіб, які отримують громадянство іноземних держав. Подвійне громадянство – результат колізії законів про громадянство різних держав. Більшість держав негативно ставляться до подвійного громадянства: 74 держави забороняють його з певними винятками, 59 – дозволяють з певними заборонами, ще близько 60 держав повністю забороняють подвійне громадянство. Данія, Швеція, Єгипет, Індія, Індонезія, Китай, Монголія, Узбекистан та ін. забороняють або не визнають подвійного громадянства. На Україні подвійне громадянство є особливо актуальним в таких регіонах, як Буковина, Закарпаття. З 1 січня 2011 року парламент Угорщини прийняв закон, який спрощує процес отримання угорського громадянства. Завдяки цьому громадянам України та інших країн буде достатньо просто отримати паспорт громадянина Угорщини. Якщо до цього процедура отримання угорського громадянства становила приблизно 1,5 року, то на сьогодні отримати угорське громадянство можна за 3 місяці. Для отримання угорського громадянства необхідно надати документи, що підтверджують угорське походження або ж громадянство Угорщини ваших найближчих родичів. Достатньо, щоб хтось з найближчих родичів народився на території Закарпаття до 1920 року або у воєнний період (1938 – 1945 р.).

Умови для отримання громадянства мінімальні – угорське походження, базове знання мови і несудимість. Необхідним є складення присяги, в якій людина визнає Угорську Республіку своєю батьківщиною та присягає її захищати. Прийняття громадянами України угорського громадянства може стати каталізатором для крайніх правих сил і спонукати їх до антиугорських акцій [4, с. 25-27].

Нещодавно в Угорщині було створено міністерство у справах закордонних угорців. Планується створити закордонні виборчі округи для угорців. Це дасть можливість закарпатським угорцям стати депутатами угорського парламенту. В законодавстві Румунії

зазначається, що етнічні румуни, які були позбавлені громадянства до 22 грудня 1989 року з незалежних від них причин, мають право на повернення румунського громадянства. Таким чином жителі Буковини, предки яких мали громадянство Румунії до 28 червня 1940 року, мають право на отримання румунського громадянства. За різними підрахунками на Буковині приблизно 40 тисяч наших співвітчизників можуть бути одночасно і громадянами Румунії.

Відповідно до статистики громадяни України, обираючи іноземне громадянство, роблять це дуже часто не з патріотичних міркувань, а з економічних. Адже громадянство таких країн, як Угорщина, Румунія та інших членів ЄС дає для них багато переваг [5, с. 32]. Наприклад, легальне працевлаштування або навчання в Європейському Союзі. На уникнення випадків подвійного громадянства спрямовані двосторонні угоди України з питань громадянства, укладені з Республікою Білорусь, Республікою Казахстан, Республікою Таджикистан, Киргизькою Республікою та Грузією. Ці угоди передбачають набуття нового громадянства з одночасним припиненням попереднього громадянства.

Також актуальні проблеми подвійного громадянства у відносинах с Республікою Польща. У зв'язку з прийняттям нового закону про громадянство іноземцям, які легально перебувають в Польщі більше ніж 3 роки, мають джерело утримання та знають польську мову буде легше отримати польське громадянство. При чому не треба буде зрікатися паспорта іншої держави.

Якщо до цього часу громадянство могли отримати виключно особи без громадянства, іноземці одружені з громадянами Польщі та особи, яким батьки вибрали інше громадянство ніж польське, то після прийняття нового закону ці вимоги значно спростилися. Новий закон значно лібералізує спосіб отримання громадянства Польщі громадянами України, які легально перебувають на території західного сусіда. За підрахунками державних органів Польщі на даний момент в Польщі легально перебуває біля тридцяти тисяч українців, які відповідають новим вимогам.

Одною з найістотніших змін є відсутність у новому законі про громадянство обов'язку втрати іноземцем попереднього громадянства. Попередній закон містив категоричний запис про те, що громадянин Польщі згідно з польським правом не може бути громадянином іншої держави. Нові положення інакше розв'язують проблему подвійного громадянства. Вони передбачають, що у випадку якщо громадянин Польщі одночасно має польське громадянство і громадянство іншої держави або держав, то має такі самі права і обов'язки в стосунку до Республіки Польщі, як і особа яка має тільки польське громадянство. Крім цього громадянин Польщі не може користуватися правами, які надає йому громадянство іншої держави ніж Польщі. Тобто відповідно до нового закону про польське громадянство громадянин Польщі може мати громадянства інших держав, але в сфері прав і обов'язків пріоритет надається виключно громадянству Польщі. Таким чином на яскравому прикладі Польщі можна чітко відслідкувати спрощену процедуру набуття подвійного громадянства.

На мою думку, проблему подвійного громадянства можна розглядати як з позитивної, так і з негативної сторони. Позитивним аспектом даного питання є те, що при наявності у громадянина України громадянства іншої держави він вільно може там працювати і покращити цим самим свої життєві умови, адже в наш час все частіше більшість українців виїжджають в інші країни для пошуку кращого заробітку. Негативними сторонами біпатризму є такі основні: часто особи ухиляються від кримінальної відповідальності, військової служби, сплати податків, уникають судового переслідування або ж ув'язнення. Держава повинна підвищувати рівень життя свого населення, створювати комфортні умови для того, щоби громадяни пишалися і цінували громадянство своєї держави. Національна свідомість громадян повинна домінувати над меркантильними поглядами. Міжнародні договори повинні бути ефективним засобом для розв'язання цієї проблеми.

Список використаних джерел

1. Конституційне право України: підручник для студентів вищих навчальних закладів // за ред. Ю. М. Тодики, В. С. Журавського. -К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2002. – 544 с.

2. Закон України «Про громадянство України» від 18 січня 2001 р. № 2235-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 13.
 3. Коломієць О.А. Інститут подвійного громадянства у міжнародному праві: проблеми і перспективи/ О.А Коломієць // Наукові праці МАУП. – 2010. – Вип.1(24). – С. 296–301
 4. Мартин В. «Присягаю на вірність Угорщині...» // «Дзеркало Тижня» /В.Мартин. – №17, 13 травня 2011 року. – С.25-27
 5. Тарасюк Г. Проблема реалізації принципу єдиного громадянства в Україні/ Г.Тарасюк // Економіка, фінанси, право. – №8. – 2009. – С. 32-36
-

Матвєєва Т.О., студентка 3 курсу, група ПР-153, юридичний факультет
Науковий керівник: **Головко О.М.**, викладач кафедри кримінального права та
правосуддя
Чернігівський національний технологічний університет (м. Чернігів, Україна)
matveevat98@ukr.net

ПЕРСПЕКТИВИ ЗАПРОВАДЖЕННЯ СМЕРТНОЇ КАРИ В УКРАЇНІ

В сучасних умовах глобалізації все частіше постає питання про запровадження смертної кари, як виду покарання, яке раніше було досить поширеним. Важливість такого питання зумовлено тим, що зростає кількість жорстокого вчинення тяжких то особливо тяжких злочинів, за які недостатньою є така міра покарання, як довічне позбавлення волі.

Смертна кара відома ще з сивої давнини і активно впроваджувалась у кримінальне законодавство країн протягом багатьох століть, але в останні десятиліття почала зникати. Тому, зараз існує небагато країн, де застосовується такий вид покарання, зокрема це Іран, Китай, Пакистан, Саудівська Аравія, США, і навіть Білорусь.

Щодо України, то тут смертна кара мала місце з часів Київської Русі. В цей час смертна кара передбачалася «Руською Правдою». Поширеною була вона і згідно з «Правами, за якими судиться малоросійський народ» (1734). Козаки застосовували цю міру покарання за найтяжчі злочини. Військовими артикулами Петра I смертна кара встановлювалася за 123 злочини. Цариця Єлизавета Петрівна призупинила виконання смертної кари, хоча й не скасувала остаточно цей вид покарання [1].

На сьогодні смертна кара в Україні заборонена законодавством, але все частіше в умовах сучасного стану постають питання щодо впровадження смертної кари як одного з видів кримінального покарання за злочин.

Тому з цього приводу в науковців склалися різні погляди: одні вважають за доцільне запровадження такого покарання, інші – навпаки проти, говорячи про те, що це порушує основні конституційні засади. Щоб розібратися в цьому треба зважити всі «плюси» та «мінуси» від запровадження в Україні смертної кари, а також з'ясувати понятійний апарат. Загалом, смертна кара, в межах даної теми, слід розуміти, як вид покарання у вигляді позбавлення людини життя, що виноситься судовими органами, або іншими органами, уповноваженими призначати покарання.

Смертна кара існувала в Україні протягом тривалого періоду, і відмова від її застосування зумовлено вступом України до Ради Європи. До цього, навіть після прийняття незалежності, в нашій державі деякий час діяла смертна кара. Після вступу до Ради Європи в Україні був прийнятий новий Кримінальний кодекс, який діє і зараз, що передбачав найвищу міру покарання – довічне позбавлення волі за особливо тяжкі злочини [2].

Запровадження знову в нашій державі смертної кари по-перше допомогло б зекономити кошти, які держава надає на утримання злочинців.

Багато хто з ув'язнених і близько не заслуговує на ті умови, які існують в місцях позбавлення волі нашої країни, адже багато хто вчинив такі злочини, після яких просто не мають права на існування. Але держава певним чином їм пробачає їх діяння – приговорюючи